

گفت‌وگو با محمدمهدی خاتمی، هنرمند مشه‌دی که دوباره نمایش «شراره» را در تهران روی صحنه برده‌است

روایتی از پشت جبهه‌های جنگ

شکیبا افخمی‌راد

گفت‌وگو

نمایش «شراره»، به‌کارگردانی محمدمهدی خاتمی، از اهالی تئاتر مشهد، اولین بار سال ۱۳۹۶ با حضور هنرمندانی از شهرمان در جشنواره رضوی اجرا شد و توانست افتخاراتی هم در این رویداد به‌دست آورد. سپس در مشهد و شهرهای دیگری چون زاهدان و تهران روی صحنه رفت، اجراهایی که به‌گفته خاتمی به‌دلیل محدودیت‌های زمانی و نبود امکانات حرفه‌ای، دست‌کم برای خود او چندان راضی‌کننده نبوده‌است. از این‌رو او تصمیم‌گرفته‌است بار دیگر «شراره» را از ۵مهر در تهران روی صحنه ببرد، منتها این بار در سالن سایه مجموعه تئاتر شهر. خاتمی‌که، «شراره» را از آثار ویژه خود می‌داند، از ادامه داشتن اجراهای آن به مدت یک ماه خبر می‌دهد. این اثر نمایشی، روایتگر داستان زنی است که در روزهای آغازین جنگ، نامزد خود را از دست می‌دهد و سالیان سال با خاطرات او زندگی می‌کند. در ادامه، گفت‌وگوی ما با محمدمهدی خاتمی درباره اجراهای جدید «شراره» و تئاتر دفاع مقدس را می‌خوانید.

● شما پیش از این و در چندین نوبت، «شراره» را روی صحنه برده بودید، چه شد که تصمیم گرفتید بار دیگر این نمایش را اجرا کنید؟

«شراره» اجراهای زیادی را پشت سر گذاشته است. منتها هیچ زمان آن شرایط مطلوبی که مدنظر من بود، برای اجرایش فراهم نشد، مثلاً در تهران، ما در زمان کم و با امکانات محدود در سالن استادانظامی که سالن چندان شناخته‌شده‌ای هم برای مخاطب تئاتر نیست، روی صحنه رفتیم؛ سالی‌که به لحاظ امکانات صحنه‌ای و نور، وضعیت چندان خوبی نداشت. درواقع من دوست داشتم در شرایط کاملاً حرفه‌ای «شراره» را اجرا کنم که خوشبختانه الان این فرصت دست داده است که در مجموعه تئاتر شهر تهران، آن را روی صحنه ببریم.

● آیا با همان گروه قبلی، قرار است روی صحنه بروید؟

ما حدود یک ماه در تهران اجرا می‌کنیم. باتوجه‌به این مدت زمانی و زیاد بودن هزینه‌های تئاتر و حمایت‌های بسیار اندک مرکز هنرهای نمایشی، متأسفانه شرایط لازم برای اسکان و پذیرایی از گروه قبلی و آمدن بچه‌ها از مشهد فراهم نشد. الان تنها سه نفر از گروه بازیگری ما از مشهد هستند و باقی دوستان، کسانی‌اند که در تهران زندگی می‌کنند.

● به نظر شما «شراره» چه حرف تازه‌ای برای گفتن دارد؟

من اجرای آثار زیادی در حوزه تئاتر مقاومت و دفاع مقدس را در کارنامه‌ام دارم، اما بعد از نمایش «گلایه» که

سال ۱۳۸۳ روی صحنه بردم، هیچ حرف تازه‌ای برای گفتن نداشتم تا اینکه سال ۱۳۹۶، بعد از ۱۳ سال تصمیم گرفتم «شراره» را که به‌به‌نظم نگاه تازه‌ای به جنگ داشت، اجرا کنم، نمایشی درباره آدم‌هایی که تبعات جنگ را به تمام وجودشان احساس می‌کنند، درحالی‌که نقش مستقیمی در جنگ ندارند و آدم‌های پشت جبهه هستند.

«شراره» از نگاه یک زن روایت می‌شود، زن‌هایی که همسرشان را در جنگ از دست می‌دهند و تا سال‌های سال مجبور هستند به‌خاطر دل خودشان به‌خاطرات آن‌ها زندگی کنند. درواقع جنگ برای آن‌ها هیچ وقت تمام نمی‌شود. من دوست داشتم این نمایش را بار دیگر اجرا کنم؛ چون روابط انسانی را در جنگ بررسی می‌کن‌و این روابط آن قدر عمیق می‌شود که می‌تواند بر روی تماشاگر خودش تأثیر بگذارد. من اگر بتوانم این تأثیر را بگذارم، احساس می‌کنم کار خودم را انجام داده‌ام.

● به عنوان کسی که آثار مختلفی را در زمینه تئاتر دفاع مقدس روی صحنه برده‌است، الان وضعیت این سبک از نمایش را چطور می‌بینید؟

این روزها گروه‌های مختلف به صورت موازی به تئاتر مقاومت می‌پردازند، مثلاً چندین جشنواره مانند جشنواره بسیج، مقاومت و ... با محوریت این موضوع برگزار

شکیبا افخمی‌راد، نویسنده مقاله

تئاتر «شراره» در سال ۱۳۹۶ در تهران

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

محمدمهدی خاتمی، کارگردان «شراره»

می‌شود که باعث پراکنده کاری‌هایی شده است. از همین‌رو آن اتفاقات تأثیرگذاری را که سال‌های گذشته در جشنواره دفاع مقدس رخ می‌داد، دیگر نمی‌بینیم. متأسفانه این روزها نمایش‌های ما حرف تکراری می‌زنند و خیلی با اقبال تماشاگر هم روبه‌رو نمی‌شوند.

● یعنی تئاتر دفاع مقدس دچار تکرار شده است؟

بله، ما بیش از سه دهه از جنگ تحمیلی فاصله گرفته‌ایم و الان نیاز داریم که نگاه تازه‌ای به این موضوع بیندازیم. درواقع هشت سال دفاع مقدس، مهم‌ترین اتفاقی است که در سال‌های اخیر در تاریخ ما رخ داده و بسیاری از رخداد‌های

دیگر را هم رقم زده‌است. اما چقدر به آن از زاویه‌های مختلف نگاه کرده‌ایم؟ به نظر من، الان باید بیشترین تمرکزمان را بر روابط انسانی بگذاریم و کمی از برخی تعصبانمان فاصله بگیریم. ● اقتباس از کتاب‌های دفاع مقدسی، می‌تواند به خارج شدن از این کلیشه‌ها کمک کند؟

بله، ما رمان‌های بسیار خوبی در حوزه دفاع مقدس داریم که نمایش‌های اقتباسی رو به رو هستیم که با نکته پیشین تفاوت دارد. گاهی کارگردان، نمایشنامه را در زمانی به صحنه می‌برد و شاید با استقبال خوب مخاطب نیز مواجه شود. سال‌ها بعد همان کارگردان تصمیم می‌گیرد نمایش موفق خویش را دوباره اجرا کند. نکته مهم در همین‌جا خود را نشان می‌دهد، اجرای دوباره و بازآفرینی اجرا دو مفهوم مستقل هستند.

اجرای مجدد نمایش، حتماً باید در یک بازه زمانی مشخص از اجراهای اولیه صورت گیرد، زیرا اجرای نمایشنامه، هماهنگ با وضعیت فعلی طراحی می‌شود، یعنی هرچند نمایشنامه زمان مند نباشد، اجرا زمان مند و برپایه شرایط خواهد بود، از این‌رو ی چنانچه کارگردان نخواهد نمایش

خویش را دوباره اجرا کند، این تصمیم باید در

یک بازه زمانی مشخص و با فاصله اندک از اجرای آغازین و هماهنگ با شرایط فرهنگی اجتماعی و اتمسفر اجرای اصلی عملی شود. دلیل این امر، این است که اجرا برخلاف متن، پدیده‌ای است که وابستگی آشکاری به وضعیت زمانی کارگردان و طراحان دارد، چون کشف مؤلفه‌های دراماتیک و بیرونی کردن این عناصر، دستاورد وضعیت کارگردان و طراح در بستر زمانی مشخص است. آشکار است که گذشت زمان، دگرگونی‌های فراوانی را به همراه خواهد آورد که بر شیوه عمل و اجرایی کردن مؤلفه‌های دراماتیک بهر صورت گذشت زمان از اجرای یک نمایش و

پذیرفته شده‌ای می‌توان از روی آن‌ها تولید کرد. از طرف دیگر ما نباید در تأثیرگذاری را که سال‌های گذشته در جشنواره دفاع مقدس رخ می‌داد، دیگر نمی‌بینیم. متأسفانه این روزها نمایش‌های ما حرف تکراری می‌زنند و خیلی با اقبال تماشاگر هم روبه‌رو نمی‌شوند.

● یعنی تئاتر دفاع مقدس دچار تکرار شده است؟

بله، ما بیش از سه دهه از جنگ تحمیلی فاصله گرفته‌ایم و الان نیاز داریم که نگاه تازه‌ای به این موضوع بیندازیم. درواقع هشت سال جنگ تحمیلی، ما نچنگیدیم و درواقع دفاع کردیم. می‌توان گفت نگاه تازه‌ای را در جنگ تجربه کردیم که در آثار باید مدنظر قرار گیرد.

● ورود هنرمندان جوان به حوزه تئاتر مقاومت را

چقدر در بهبود نمایش‌ها موثر می‌دانی؟

بهتر است، البته تمام این دیدگاه‌ها در حد حرف است و هرچه جلوتر می‌رویم، شرایط بهتر نمی‌شود.

● مسئولان فرهنگی درباره حمایت از تئاتر دفاع مقدس، شعارهای بسیاری می‌دهند ولی هنرمندان معمولاً در صحبت‌هایشان از نبود حمایت گلایه مند هستند، نظر شما در این باره چیست؟

متأسفانه اوضاع واحوال تئاتر در مقام یک کالای ارزشمند فرهنگی و شاید تأثیرگذارترین هنری که آدم‌ها با آن روبه‌رو هستند، بسیار بد است. تئاتر هنری دولتی است و باید از آن حمایت دولتی شود ولی الان تئاتر در بخش نظارت، دولتی است و در بخش حمایتی نه. در این وضعیت مگر اقتصاد تئاتر چقدر می‌تواند تئاتر را سرپا نگه دارد؟ الان تمام کارگردانان تئاتر چه در شهرستان‌ها و چه پایتخت، به‌دلیل اینکه هیچ حمایتی از آن‌ها نمی‌شود، گلایه فراوان دارند. تئاتر نمی‌تواند خودش را تامین کند و وقتی نتواند تامین کند، مجبور است به راه‌های دیگری برود

که، به‌تدریج که تئاتر به سمت تطابق دادن خودش با سلیقه مخاطبی می‌رود که دوست دارد فقط تفریح کند، از همین‌رو با حضور چهره‌های سینمایی یا حتی کسانی که در فضای مجازی معروف شده‌اند، در نمایش‌ها روبه‌رو هستیم. این‌ها اتفاقات نامیمونی برای تئاتر است که آن را دچار یک بیماری بزرگ کرده است. گروه‌های نمایشی هم چاره‌ای ندارند و به هرشکل باید هزینه‌های نمایش‌شان را تامین کنند.

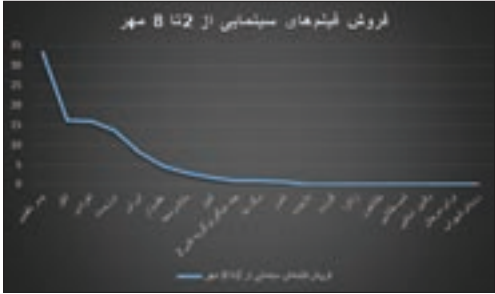
● احساس نیاز ازسوی کارگردان برای اجرای دوباره، با پنداره جدیدی به نام بازآفرینی اثر نمایشی روبه‌رو خواهیم شد. اساساً چه انگیزه‌ای باعث می‌شود کارگردان احساس کند نیازمند اجرای دوباره است؟ دو حالت در این زمینه نقش خواهد داشت، نخست، تجربه اجرای دوباره یک کار

پیشین موفق با انگیزه‌های مالی که باید در مسیر همان اجرای مجدد پیگیری شود. ولی انگیزه دوم، بازآفرینی معنایی دوباره از اثری که پیش‌تر اجرا شده است، با هدف نوآوری و بازتنظیم با شرایط روز جامعه است. با افسوس باید گفت که عملاً در بسیاری از اجراهای نمایشی ما، تفاوت بین این دو درنظر گرفته نمی‌شود و نتیجه مطلوب به دست نمی‌آید. ممکن است نمایشی که در دهه ۶۰ یا ۷۰ با استقبال بی نظیر بیننده روبه‌رو شده است، وقتی کارگردان آن را در دهه ۹۰ بدون تغییرات بنیادین در کارگردانی و باطرراحی اجرا می‌کند، برخلاف انتظار وی با استقبال مخاطب روبه‌رو نشود. یکی از دلایل برجسته این امر، درنظر گرفتن شرایط روز و برجسته‌تر از همه، فراموش کردن یک عنصر بنیادین دراماتیک به نام مخاطب ازسوی کارگردان است. با تأسف باید گفت بسیاری از کارگردانان ما به بهانه عجیب نوآوری، همواره مخاطب را نادیده می‌گیرند، این درحالی است که مخاطب خود یک عنصر دراماتیک بنیادین است.

این آسیب در آثار نمایشی که از درون مایه‌های ارزشی و دینی برخوردار هستند، بیشتر دیده می‌شود. اتفاقاً مفاهیم و درون‌مایه‌های ارزشی و معرفتی به دلیل اینکه باید از نظر فرم، همیشه نوبه‌نو و به‌روز شوند، نباید در دام تکرار بیفتند. آثار دینی نیاز همواره و پیوسته جامعه است و باید دائم ازنظر فرم، هماهنگ با دگرگونی‌های جامعه به‌روز شوند. ولی شاهد هستیم که یک کارگردان، اثر مذهبی یا مثلاً دفاع مقدسی را که ۲۰ سال پیش اجرا کرده است، با کمترین تغییرات دوباره اجرا می‌کند و نتیجه مطلوب نمی‌گیرد. آنچه مهم است، دریافت تفاوت دو پنداره اجرای دوباره و بازآفرینی در تئاتر است تا بتوان به فراخور نیاز و هدف، از هریک از آن‌ها در جای خود بهره برد.

ایستگاه خبر

کاهش شدید فروش سینماها در هفته گذشته

مهسا بهادر

میزان فروش فیلم‌های سینمایی در هفته‌ای که گذشت، کاهش بسیار شدیدی داشت، تاجایی که مجموع فروش ۲۰ فیلم سینمایی روی هم به ۳ میلیارد تومان هم نرسید، این درحالی است که از ۱۹ تا ۲۵ شهریور نه تنها مجموع فروش فیلم‌های سینمایی به ۱۵ میلیارد تومان رسیده بود، بلکه پویانمایی «پسر دلقینی»، نیز با ۴ میلیارد تومان فروش، صدرنشین گیشه بود. در هفته‌ای که گذشت، یعنی از دوم تا هشتم مهر، رقم فروش کل گیشه، ۲ میلیارد و ۷۰۰ میلیون تومان بود که حتی در مقایسه با تاریخ ۲۶ شهریور تا یک مهر، این فروش حدود ۴ میلیارد تومان کاهش داشته است. دلایل زیادی موجب رخ دادن این اتفاق بودند. یکی از دلایل، به نمایش درنیامدن فیلم‌های جدید و دیگری، تعطیلی پی‌درپی سینماها بود. از سوی دیگر قرار بود از ششم مهر فیلم‌های «گنج گاه»، «ملاقات خصوصی» و «خط استوا»، روی پرده برود که باتوجه به شرایط فعلی سینماها این فیلم‌ها روی پرده نرفتند و سینما مسیر خود را با همان وضعیتی که داشت، ادامه داد.

● حال ناخوش سینما

هرچند که با اجرای طرح شناورسازی قیمت بلیت سینماها، وضعیت فروش حدود دو هفته نسبتاً مطلوب بود، این روزها شرایط سینما بسیار نامطلوب است، به این دلیل که در هفته گذشته، تنها ۷۷ هزار و ۵۸۰ نفر به سینما در کشور رفتند. مجموع فروش سه فیلم صدرنشین گیشه در هفته گذشته، به ۲ میلیارد تومان هم نرسید. پویانمایی «پسر دلقینی»، فیلم «ایلق» و «انفرادی» که حدود سه هفته است با همین ترتیب صدرنشین گیشه هستند، در هفته گذشته به ترتیب فروش ۹۰۰ میلیون تومانی، ۴۴۰ میلیون تومانی و ۴۳۰ میلیون تومانی را برای خود ثبت کردند. این درحالی است که دو هفته پیش، همین فیلم‌ها با همین ترتیب، فروش ۲ میلیارد و ۲۰۰ میلیون تومانی، یک میلیارد و ۱۰۰ میلیون تومانی و یک میلیارد تومانی را تجربه کرده بودند.

چارسوق هنر

آقامعلم تئاتر مشهد در بستر بیماری است

آتیلا پسیانی، بازیگر تئاتر، تلویزیون و سینما، این روزها در بستر بیماری است و تحت درمان قرار دارد. او در سال‌های متمادی در دهه‌های ۸۰ به همراه همسرش، فاطمه نقوی، کلاس‌ها و کارگاه‌های آموزش بازیگری در مشهد برگزار کرد و شاگردان بسیاری را آموزش داد. «هیوا»، «نسل سوخته»، «گاهی به آسمان نگاه کن»، «گاوخونی»، «سفر به فردا»، «شام آخر»، «آب و آتش»، «آواز قو»، «خاکستر سبز»، «دو فیلم با یک بلیت»، «راز خنجر»، «پرواز از پنجم ژوئن» و «کشتی آنچلیکا»، بخشی از آثار این سینماگر مطرح سینمای ایران است.

فیلم موهن «عنکبوت مقدس» نماینده اسکار از دانمارک شد

روز گذشته رسانه‌های خارجی، خبر از حضور فیلم موهن «عنکبوت مقدس» در فستیوال اسکار را دادند. کشور دانمارک، فیلم موهن «عنکبوت مقدس» را که در جشنواره کن جنجال‌های بسیاری به‌راه انداخته بود، به عنوان نماینده خود به آکادمی اسکار معرفی کرده است. «عنکبوت مقدس»، بیش از اینکه یک فیلم سینمایی باشد، یک تبلیغ تصویری علیه مردم ایران و دین اسلام، شناخته می‌شود، فیلمی که گروهی از ایرانیان ترک وطن کرده در اردن ساخته‌اند. این فیلم، تصویری به شدت شمشزکننده از ایرانیان را نمایش می‌دهد، اما آنچه در فیلم برجسته‌تر است، محتوای ضد اسلامی آن و تصویرسازی غیر انسانی این فیلم از مردم متدین ایران است. فیلم «عنکبوت مقدس» رفتار یک قاتل زنجیره‌ای را که در اثر اختلال روانی اقدام به قتل می‌کند، به ارزش‌های ایرانی اسلامی نسبت داده است. بررسی اتفاق‌ها و حواشی فیلم «عنکبوت مقدس» به روشنی نشان می‌دهد که تولید این فیلم، حاصل یک اتفاق یا سوءتفاهم ی نداشتن شناخت نبوده، بلکه کاملاً آگاهانه و با اغراض مشخص، تولید و تدوین شده است. این اثر از انتخاب فیلم نامه تا کارگردانی و انتخاب بازیگر همه ذیل پروژه اسلام-ایران هراسی صورت‌بندی شده است. دانمارک در طول سال‌ها، توهین به مقدسات دینی میلیارد‌ها مسلمان از جمله انتشار کاریکاتور ساحت پیامبر اسلام (ص) و توهین‌های محتوایی به اعتقادات مسلمانان را در سابقه خود دارد. فیلم «عنکبوت مقدس» نیز حمله مستقیمی است به باورهای مذهبی و ارادت مردم ایران به امام رضا (ع) و عامدانه تلاش می‌کند که به این جایگاه ابدی خدشه وارد کند. از این‌رو کشور دانمارک آگاهانه فیلم‌سازان دانمارکی را کنار گذاشته و فیلمی از یک کارگردان ایرانی تبار با موضوعی غریب با فرهنگ آن کشور را به عنوان نماینده خود به اسکار فرستاده است. درواقع رویکرد دانمارک این پرسش را پیش می‌کشد که آیا به‌جز فرصت طلبی سیاسی- اعتقادی، کوچک‌ترین جنبه‌ای از مباحث هنری زیباشناختی درنظر گرفته شده است؟ دانمارک بر موضوعاتی از این دست سوار می‌شود تا بلکه بتواند از طریق رویکرد اسلام‌هراسانه غرب، برای خود امتیازی کسب کند.

شهریار

شنبه

۱ مهر ۱۴۰۱
۴ بهمن ۱۳۹۹
شماره ۳۷۷۷

۱۱

↓

۱۱

۱۱

۱۱

۱۱

۱۱

۱۱

۱۱

۱۱

۱۱